

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗΝ

Γ'. ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο τα συμβάντα του ιστορικού παιδι γειώματος, το οποίο είχε δώσει στην έλαυλι του στο Κωλαμάκι ο τριμπαράχης του υπουργείου Παιδείας και λόγιος κ. Χρυσάφης. Προσθέτουμε σήμερα συμπληρωματικώς την πληροφορία, ότι του γειώματός είχε προσκληθεί, αλλά δεν κατόρθωσε να παρευρεθεί και ο βουλευτής κ. Κυριάκος Βενιζέλος, ο υιός του κ. Πρωθυπουργού.

Το αποτέλεσμα, όπως είδαμε, της πολιτικοφιλολογικής εκείνης συνάντησης, ήταν να παρουσιασθεί ο κ. Μαλαμάσης, για τους λόγους που αναφέραμε, την Μελισσάνθη ως ποιητικό φαινόμενο, ως έναν άστρα πρώτου μεγέθους, που δεν ξεχρειαζόταν περισσότερες... προφητείες για ν' αποκαλυφθή.

Επί πλέον, ο ένθουσιώδης με τους νέους ποιητές των «Αντιφώνων» μπόρεσε με την ευγένειά του να κέρως τον να επιβάλει τη νεοφρονέωτη συζήτηση και στην εκτίμησι του κ. Πατά, άνθρωπου σοβαρογνώμου και φίλου των γραμμάτων.

Ο κ. Πατάς πήρε, όπως φάνηκε, κατάκαρδα το ζήτημα και, φεύγοντας απ' το ιστορικό τραπέζι του Κωλαμακιού, άρχισε να εξιμνή τη νέα ποιητική μεγαλοφυΐα δεξιά και αριστερά, σε γνωστούς και άγνωστους, μέσα και έξω από το υπουργείο του, με απαγγελίες, συζητήσεις, κτλ.

Μά πως ο κ. Πατάς, ύπερουργός αυτός της Υγεινής, ανέλαβε με τέτοιο ζήλο και άφοβισια να προταγανδίξη υπέρ των στίχων, οι οποίοι θεωρούνται κοινός — και όχι άδικα ίσως — φοβερός... άρρώστια; Στην απάντησι αυτή δεν είμαστε έμεις άμύδια να άπονηθούμε. Έπειτα, υπάρχουν αντίληψεις και αντίληψεις στον κόσμο...

Άλλ' η ενδιαφέρουσα αυτή ιστορία δεν έπρόκειτο να σταματήσει εδώ. Πως άλλωστε να σταματούσε, αφού βρισκόταν άξονα στην άρχη;

Ύστερ' από μερικές μέρες, ο κ. Κυριάκος Βενιζέλος, ο... άπουσιάζων της πρώτης συγκεντρώσεως, παρέθεσε κ' αυτός γεύμα στο σπίτι του. Στο νέο αυτό γεύμα παρεκάθησαν, εκτός των άλλων, και οι κ. κ. Πατάς και Κ. Καποσίμαλης, ο γηραιός μεταφραστής του 'Ομάρ Καρρίμ και σύμβουλος του Έθνικού Θεάτρου.

Άφου καθήσανε λοιπόν στη τραπέζη, έπιασαν φυσικά τη συζήτηση, η οποία δεν άρχισε από την πολιτική να μεταπέσει στην ποίηση, χωρίς στον ένθουσιωμό του κ. Πατά, ο οποίος δεν έννοουσε να χάσει την ευκαιρία χωρίς να διακηρύξει την... άνακαλίμη του κ. Μαλαμάση.

Σε μία στιγμή λοιπόν που μιλούσαν για τη σύγχρονη ποίηση και την... κατάντια της, ο κ. Πατάς έβγαλε από την τσέπη του ένα τοσακωμένο βιβλίο — το πολιτιστές τομίδιο των «Προφητειών» — και έπυσειοντάς το μπρός στους άλλους σαν πρόταμο, έφώναξε :

— Τη βλέπετε, κύριοι, αυτή τη συλλογή; Είναι η καλύτερη ποιητική συλλογή που έτους. Και θέλετε να σας πω και κάτι άλλο; Έδώ μέσα αποκαλύπτεται μία μεγάλη ποιήτρια. Η Μελισσάνθη!

— Μελισσάνθη; ρώτησε κατάπληκτος ο οικοδεσπότης, ο οποίος για πρώτη φορά άκουγε αυτό το όνομα.

— Μάλιστα, κύριοι! Έξακολούθησε ο κ. Πατάς. Και για να μη σας φανούν αυθαίρετοι οι ισχυρισμοί μου, τους οποίους επιβεβαιώνω εν τούτοις η γνώμη κορυφαίων ποιητών μας, θα μου επιτρέψετε να σας διαβάσω ένα ποίημά της...

Και άνοιγοντας τις τοσακωμένες από την πολλή χρήση — όπως βεβαιώνει μάργος εν των αυτοπτών — σελίδες του τυπωτουομένου βιβλίου, διάβασε κάποιο κομμάτι. Το κομμάτι αυτό προξένησε άσθησι.

— Τι λέτε λοιπόν τώρα; ρώτησε θριαμβευτικά ο κ. Πατάς, μαντεύοντας προκαταβολικώς την κρίσι των άρχουσών από την έκφρασι του προσώπου τους. Είναι ή δεν είναι άριστοόργημα, διαμάντι άσφιχτό της νεοελληνικής ποιήσεως το ποίημα αυτό;

— Έχετε δίκιο, κύριε ύπεργέ, πρόκειται περι πραγματικώς άριστοόργηματος, τον διαβεβαιώσαν όλοι εν χορή.

Έν τούτοις, υπήρχε και κάποιας μεταξόν όμοσηραπέζων που έμμενε άμέτοχος στον ομαδικόν αυτόν ένθουσιωμό και θαιμασμό για το νεοφρονέωτο ταλέντο. Και ο κάποιος αυτός ετόλμησε να διατυ-

πώση τις άντιρροήσεις του :

— Έλάτε δά, κύριοι, τους ελτε. Τα παραλέτε. Παρασύρεστε από τη μεγάλη σας αισθηματικότητα και υπερβάλλετε τα πράγματα. Οι στίχοι που διαβάστηκαν, δεν είναι βέβαια κακοί, άλλ' ούτε και έξαιρετικοί...

— Έξαρετικώπαται μάλιστα! τον δίκωψε ο κ. Πατάς που είχε ανάλαβε παιδι στα γερά την ύποστηρίξει της ύποθέσεως. Ξαναδιαβάσατε σεις άλλου πουθενά τέτοια τραγουδία;

— Σε άρκετές συλλογές. Και πολύ καλύτερα κίολας απ' αυτά...

— Όστε δεν σας ένθουσιάζουν τα ποιήματα της Μελισσάνθης;

— Καθόλου, κύριε ύπεργέ! άπάντησε όρθά—καφτά τώρα ο άνηπιρσιός, φανατικός Παλαμάρης και όπαδός της πωλαίας σχολής. — Τότε λοιπόν έχετε άδικο, μεγάλο άδικο. Γιατί ή Μελισσάνθη είναι ποιήτρια, άληθινή ποιήτρια, μεγάλη ποιήτρια...

Ο κ. Πατάς είχε πράγματι παρασυρθεί απ' τον ένθουσιωμό του, καθώς παρατήρησε εξ άρχής ο συζητητής του, και μιλώσε τώρα με έξαψη. Και ή συζήτηση, από φιλική που ήταν πρώτα, κόντευε να μεταβληθή σε πραγματική φιλονεικία.

Το τελευταίο αυτό παρατήρησε και ή οικοδέσποινα, η οποία έθλησε να θέσει τέμα στη λογομακία τους και να τους καταπραΰνη.

— Ήσυχάστε, κύριοι! τους ελτε έπιμβαίνοντας με χαμόγελο. Έδώ ήθθατε να τα πείτε σαν φίλοι και όχι να τοσακώσετε, στην ηλικία σας, για ένα... κορίτσι...

Της τελευταίας λέξεως ή κ. Βενιζέλου τις ελτε φυσικά υπό τύπον άσπειότητος, άλλ' ο κ. Πατάς, εύξέτατος πάντοτε, προκειμένου περι φιλολογίας, παρεξήγησε τον άθωο της ύπαννύμο :

— Όχι, κυρία μου! της ελτε. Η Μελισσάνθη δεν είναι άπλώς ένα κορίτσι! Είναι μία μεγάλη ποιήτρια! Το ελτα και το ξαναέλο με όλη μου τη δύναμη!...

Στο σημείο αυτό έληξε, κάπως άπότομα, η περι Μελισσάνθης συζήτησις και ή συνομιλία περιεστράφηκε σε άλλα θέματα, λιγώτερο... άνανόδη κ' έπιανόδινα.

Πάντως, ύστερ' από την παραπάνω συνάντησι, σχηματίστηκε εννοικώτερη άτιμωφρασι για την νεοφή και άγνωστη ποιήτρια, η οποία άπόχτησε έτσι θαιμαστάς ισχυρά πρόσωπα της φιλολογίας και της πολιτικής. Και δεν ήσαν πειά καθόλου δύσκολο να της άνοιχτεί διάπλατα ο δρόμος της φήμης...

Η είδησις, ότι... έγεννήθη ήμιν μεγάλη ποιήτρια από το στόμα του κ. Πατά και των... όμοφρόνων του, διαδόθηκε σ' εύρύτερον κύκλο και άπλώθηκε με τη σινηθισμένη ταχύτητα. Σε λίγες μέρες όλοι οι δημοσιογράφοι των κυβερνητικών έφημερίδων είχαν άκούσει και ήσαν πεπεισμένοι, τουλάχιστο φαινομενικώς, για το έξαιρετικό και πρωτοφανές ταλέντο της γραφούσης νεάς.

Έπειδή, μάλιστα το ζήτημα έχαρακτηρίσθη σοβαρό και... έπείγον, ο διεθυντής γνωστό έβδομαδικίου περιδικίου, πολιτικώς και φιλολογικώς περιεχόμενου, ανέλαβε ένθουσιωδώς να... επιβάλει με κάθε θυσία και χωρίς άναβολή την κανονική άτροσταύτητη ποιήτρια.

Χαρακτηριστικώς ελνε σχετικά ο διάλογος που διαμείφθηκε μεταξόν του διεθυντικού του εν λόγω περιδικίου — άρίστου φίλου και συναδέλφου — και ενός γνωστού λογίου, φίλου επίσης του περιδικίου αυτού.

— Τάμαθε, φίλτατε; ελτε ο πρώτος στον δυνάτερο μία μέρα που συναντήθηκαν τυχαία στο τραίνο.

Τα οικίπεδά σας όλων κωδινεύουν. Αυτόν τον καιρό παρουσιάστηρε μία μεγάλη ποιήτρια...

— Και ποιά είν' αυτή;

— Η Μελισσάνθη!

— Και την ονομάζεις μεγάλη; Δεν ελταμε ότι ο τίτλος αυτός άνίρει μονάχα στο Βενιζέλο;

— Ναι, άποκρίθηκε ο διεθυντής του περιδικίου παρακάμπτοντας την άδιδρατη ερωνεία του συνομιλητού του. Τι θα πής όμως, άν μάθεις ότι ο ίδιος ο Βενιζέλος την ελτε... μεγάλη;

— Α, άν ελνε έτσι, δεν προχωρώ...

— Έτσι ελνε. Και για να σε πείσω έντελώς, σου προλέγω, ότι από το έχόμμενο φύλλο άρχίζω στο περιδικίο μου είδησι καμιάνα μεταξόν των λογίων μας, για την ποιητική αξία της Μελισσάνθης. Θα τους βάλο να μιλήσουν και θα δής τί έχει να γίνη...

Και ή προειδοποίησις αυτή έξετελέσθη κατά γράμμα, καθώς θαχουν ιδεί όσοι από τους άναγνώστας μας παρακολούθηον και τον ύπόλοιπο περιδικίο τάτο.

Συγγρόνω με τα παραπάνω, άπογευματινή έφημερίδα από τις σοβαρώτερες, που ίδιον κ' αυτή πολιτικώς κύκλου, δημοσίευσε έπιδεικτικώς συνέντευξι με τη μεγάλην ποιήτρια, στην όποια η τελευταία όμολογώσε, ότι από ποιήτρι δεν έγνώριζε παρά μόνον Μορφέα και

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικά αποσπάσματα από το 'Ημερολόγιο μιας αριστοκρατίδος 'Αγγλίδος, η οποία έζησε περί τα τέλη του 16ου αιώνος. 'Η γυναίκα αυτή παντρεύτηκε νέα άζωμα τον ευγενή Τζών Γκρέυ, που αναφέρει στο 'Ημερολόγιό της πολύ συχνά, και κατόπιν, μετά τον θάνατό του, έγινε βασίλισσα της 'Αγγλίας, υπάνδρευθείσα τον 'Εδουάρδο Δ'.

Δευτέρα, 9 Μαγτίου.—Σηρώθηκα στις τέσσερες το πρωί και βοήθησα την Αικατερίνη, την υπηρέτριά μας, να άρμωξε τις άγγελίδες. Κατόπιν έκαμα κατάπλυσμα για τη μικρή μας δουλίσσα Ραχήλ. Είδα τον Τζών Γκρέυ στόνεϊρό μου...

Την ίδια μέρα, στις 6 το βράδυ.—Το βωδινό μας ήταν πολύ ψημένο και η μυύρα πολύ καλιά. Πρέπει να μαλώσω τον μάγειρο για το πρώτο και να φροντίσω ή ίδια για το δεύτερο, άνοιγοντας μόνη μου ένα νέο βαρέλι.

Μαγτίου 10. 'Ωρα έβδομη.—Συνώδερα την κυρία μητέρα μου στον περίπατο, έτοιμασα κατόπιν τροφή για είκοσιτέτε πρόσωπα του σπιτιού μας, και έδιάβασα ένα κεφάλαιο άπ' την 'Αγία Γραφή.

'Ωρα όγδόη.—Πήρα την υπηρέτριά μας Δωροθέα και πήγα μαζί της στον περίβολο που έινε πίσω από το σπίτι. Καβαλλίκερα μόνη μου κι' έτρεξα έξη περίπου μίλλια, χωρίς χαλνίδρι και σέλλα.

'Ωρα δεκάτη.—'Ο Τζών Γκρέυ έινε ένας άξιόλογος νέος. Τι μ' ενδιαφέρει όμως έμένα; Μιά φρόνημη κόρη πρέπει να υπακούη πάντα στους γονείς της. 'Ο Τζών έφαγε λίγο στο πρόγευμα, με κίταζε πάρα πολύ και έλεε ότι ή γυναίκες που δέν έχουν καλή καρδιά, δέν του φαίνονται ποτέ ώρατες. 'Ελπίζω ότι έχω καλή καρδιά, ότι οι τρόφοι μου δέν έινε άνυπόφοροι κι' ότι κανένας δέν έχει παράπονα μαζί μου, έκτος από τον Ρογήρο, τον άμελέστερο υπηρέτη του σπιτιού. Άκουσα άκόμα τον Τζών Γκρέυ ότι του άρέσουν τ' άσπρα δόντια. Τά δικά μου δέν μου φαίνονται νάχουν άποκροσσιτικό χρώμα. Τά μαλλιά μου έινε πολύ μαύρα. Την ίδια γνώμη έχει, άν δέν άπατόμαι και ό Τζών.

Ένδεκάτη ώρα.—'Όταν σηκώθηκαμε από το τραπέζι, όλοι έξεδήλωσαν την έπιθυμία να πάμε περίπατο στο δάσος. 'Ο Τζών Γκρέυ με βοήθησε να περάσω τους φράγτες και μούφριξε δύο φορές το χέρι δυνατά. Δέν μπορώ να είπω πός διακρίνω κανένα ελάττωμα στον Τζών. Στά άθλητικά παιχνίδια μάλιστα δέν τον ξεπερνάει κανένας και ποτέ δέν λείπει τις Κυριακές από την εκκλησία.

Τρεις το άπόγευμα.—Τό σπίτι του φτωχού κολληγού Ροβινσώνος έκάμκε. 'Ο Τζών Γκρέυ πρότεινε να γίνη έξρανος ύπερ του άνάσπισαθόντος και ό ίδιος γράφτηκε στον κατάλογο για τέσσερες λίρες.

'Ωρα τέσσερες.—'Εκαμα την προσευχή μου.

'Ωρα έξη.—'Αίσα τους χείρους και τό πουλά.

'Ωρα έπτά.—Τό τραπέζι στρώθηκε κάπως άργά, λόγω του άτυχήματος του Ροβινσώνος. 'Η χηρότητα έμεινε πολλήν ώρα στο φούρο και τό χοιρινό ψήθηκε πολύ.

'Ωρα έννηά το βράδυ.—Καθένας πήγε να πλαγιάση. Προσευχθήκα δύο φορές, γιατί την πρώτη άπαχολεύσε τη σκέψη μου ό Τζών Γκρέυ. 'Επειτα κοιμήθηκα και είδα στον ύπνο μου πάλι τον Τζών Γκρέυ... Γιατί άραγε;...»

... Καμωλή!... 'Επίσης ό κ. Σπίρος Μελάς, ό άποίος είδαμε πόσο έπιγραμματικά και... άσπλαχνα χαρακτήρισε τη συλλογή της Μελισσάνθης, βρήκε τόρα κι' αυτός την έικασία —καταπίνοντας τό ίσο— να χόση σ' ένα χρονογράφημά του, άποφθεγματικώ τώ τρόπω, μερικούς στίχους της... άναθεωρημένης ποιητιάς.

'Ετσι λοιπόν, από μία τυχαία σχεδόν σύμπτωση, τό άσμηο βιβλιάρια της Μελισσάνθης έγινε περιώνυμο.

Αυτή έινε ή ιστορία του ζητήματος, όπως μπορούσαμε να τη διενκρινίσουμε με έξακριβωμένες πληροφορίες. Κατόπιν αυτού, μπορεί ό άμερόκλητος άναγνώστης να κρίνη άν ήταν δικαιολογημένος τόσος θόρυβος γύρω από τη νεοεμφανισθείσα συλλογή και άν πρέπει να δίνη άπόλυτη έμπιστοσύνη στη γνώμη έπιβεβλημένου και λαμπρών έστω ποιητών μας που κινούνται από διάφορες άδυναμίες.

'Εμείς όμως δέν θα σταματήσουμε έδώ. Στο έρχόμενο φύλλο θα προχωρήσουμε άκόμα παρατέρα, στο κύριο σημείο της ύποθεσεως, στο χρηματικό δηλαδή βραβείο της κ. 'Ελενας Βενιζέλου. Τό έπαθλο αυτό προαρίζόταν κατά κοινήν όμολογίαν για τη Μελισσάνθη, αλλά ή ποιήτρια των «Προφητειών» δέν έστάθηκε μέχρι τέλους τυχερή. Της τό πήρε άλλος. Και θα ίδούμε στο έρχόμενο φύλλο κατόπιν τίνας πάλιν, ακαδημαϊκών αυτή τη φορά, παρασημίαν...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Οι ήθεποι άλλοτε. Μιά άδικη και παράλογη προκατάληψη. Πώς παρασημοφορήθηκε ό Ρενιέ. 'Η ύπερρεχη χειρνεμιά του 'Ιουλιού Σιμών. 'Ο Πολυκράτης και οι έπικριτάς του. Πώς τους άποστέρωσε. Οι δύο άνδριάντες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Όπως θα ξέρετε, οι ήθοποιοί έθεωρούντο τό πάλα ποτέ ως άνθρωποι του σχολιού και του παλουκιού. Μά και πρό 60—70 έτών ήπηναν άκόμα πολλές προκαταλήψεις έναντίον των και να ένα σχετικό άνεκδοτο που τό δείχνει αυτό καθαρά και ξάστερα:

'Όταν ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός Ρενιέ έκλεισε κατά τό έτος 1872 τη λαμπρή του θεατρική σταδιοδρομία, ό τότε ύπουργός της Παιδείας και των Καλών Τεχνών 'Ιούλιος Σιμών θέλησε να ανταμείψη τις πολύτιμες προς την Τέχνη υπηρεσίες του παλαιμάχου ήθοποιοού, δίνοντάς του ένα τιμητικό παράσημο. Συγχρόνως ύπέβαλε προς ύπογραφήν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας Θιέρσο και τό διάταγμα της άπονομής του παράσημου της Λεγεώνας της Τιμής στον Ρενιέ.

—Στόν Ρενιέ! Σ' έναν ήθοποιό; Έκαμε κατάπληκτος ό Θιέρσος άφου διάβασε τό διάταγμα. Τό σκεφθήκατε καλά αυτό που θελήσατε να κάμμε, κύριε Σιμών;

—Μά έινε μεγάλος, πολύ μεγάλος ήθοποιός. παρατήρησε ό ύπουργός.

—'Αδύνατον!
—'Επιμένο, κύριε Πρόεδρε!
—'Ελάτε δά, φίλε μου! Στό Θεό σας, έινε πράγματα αυτά που ζητάς;
—Γιατί όχι; 'Ο Ρενιέ έινε ένας μεγάλος καλλιτέχνης. Τιμά τη Γαλλία. Του άξιζουν δέκα παράσημα!...

'Ο Θιέρσος σκέφθηκε κάμποσες στιγμές και στο τέλος έιπε:

—'Ας έινε. 'Αφου έπιμένετε, θα σας γίνη τό ζητήρι. 'Αν και με πολλή μου δυσάρεσκεια, θα ύπογράψω τό διάταγμα. 'Αλλά με έναν όρο...

—Ποιον;

—'Ότι θα παρασημοφορήσετε τον Ρενιέ όχι ως ήθοποιό, αλλά ως καθηγητή της Δραματικής Σχολής, στην όποια διδάσκει τόσα χρόνια...

—Αυτό έινε ύποκρισία, άπάντησε βαρύτερα ό ύπουργός. Δέν τό δέχομαι.

'Εν τούτοις έδεδήκασε στο τέλος, επειδή δέν μπορούσε να κανονίση άλλως τή δουλειά του και έτσι ύπογράφηκε τό διάταγμα της παρασημοφορίας.

'Υστερ' από λίγες μέρες, ενώ γινόντοσαν ή έξετάσεις της Δραματικής Σχολής, ό Σιμών που προήδρευε της έξεταστικής έπιτροπής, κάλεσε τον Ρενιέ μπροστά σ' όλους, του κάμφωσε στο στήθος τό παράσημο και του έιπε μεγαλοφώνως:

—Τό διάταγμα αναφέρει ότι τό παράσημο αυτό προσφέρεται στον καθηγητή της Δραματικής Σχολής, άλλ' εγώ τό άπονεμο στον μεγάλο καλλιτέχνη μας, εν όνόματι της Γαλλικής Δημοκρατίας...

Μετά τό θαρραλέο αυτό παράδειγμα, επεξερίτη ή άρχη ή παρασημοφορούντα και οι ήθοποιοί, όπως όλοι οι καλλιτέχνη.

'Ο περίφημος γλύπτης της αρχαιότητας Πολυκράτης, άπογοητευμένος από τις άδικες έπικρισίες που έκαναν για τά έργα του διάφοροι αυτόκλητοι είδημοτες, άποφάσισε να τους σκαρώση ένα λαγυδι.

'Όταν δηλαδή οι 'Αθηναίοι του άνέθεσαν κάποτε να κατασκευάση για λογαριασμό τους έναν άνδριάντα, ό Πολυκράτης έκαμε ταυτοχρόνως δύο έργα. Και τό μόν ένα τό τελείωσε μόνος του, σύμφωνα με την έμπνευση και την πείρα του, τό δέ άλλο τό έπεράτωσε ακολουθώντας τις ύποδείξεις των έπικριτών του.

'Αμα έφτασε ή ήμέρα της παραδόσεως της παραγγελίας, ό Πολυκράτης έξέθεσε στην αγορά μπρός στο λαό και τά δύο έργα του και κάλεσε τους συμπολίτες του να διαλέξουν. 'Όλοι όμως έπληρώτηκαν όμοφώνως ύπερ του πρώτου άνδριάντος, εκείνου δηλαδή που ήταν άποκλειστικό δημιούργημά του.

Τότε ό Πολυκράτης γύρισε στους έπικριτάς του και τους έιπε: — Πολίτες, σας πληροφορώ ότι προτιμήσατε τον άνδριάντα μου και προφρονήσατε τον δικό σας, αυτόν δηλαδή πουφτιασα σύμφωνα με τις ύποδείξεις σας.

Κόκκαλο οι έπικριτά.

'Ο 'Αθηναίος άοιδός Σιμωνίδης παρακαλούσε μία μέρα μ' έπιμονή τον Θεμιστοκλή να διατρέξη για χάρι τον κάποια άδικία.

—'Αν σου έλεγα εγώ, τον ρώτησε ό περίφημος στρατηγός, να τραγουδήσης φάλτσα στο θέατρο, θα ύπάκουγες;

—Ευχαριστώ, άπάντησε ό καλλιτέχνης, άρκει να μην ήταν κόσμος...

—'Ε, λοιπόν, ύπόθεσε και για μένα ότι διέπραξα ήδη την άδικία που μου ζητάς και μείνε ίκανοποιημένος...

